

TVÅ FRUAR.

AF RICHARD HENRY SAVAGE.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN.

(Forts. från förra numret).

Här fann jag min ryska släkting, som just väntade på min ankomst. De förberedande dokumenterna hade blivit honom tillända från mina jurister. Dessa undertecknade han efter en stunds rådplägnad med sin advokat. Där efter suto vi förtroligt samspråkande en stund, hvarunder han uttryckte för mig sitt beklagande öfver vår korta vist, dock utan att söka övertala mig att kvarstanna. Jag trodde mig i själva verket kunna märka, att det nästan var med en känsla af lättad, att han försorde, att jag så snart skulle taga min hustru med mig från St Petersburg.

Därpå spaserade vi in i förmaket, hvarest jag påträffade madame Weletsky, lilla Sofia och hennes guvernant, hvars ögon äro tycktes stråla af glädje, när jag tillkännagaf att vi skulle afresa på följande dag. Därjämte upplyste jag Olga, att min hustru skulle lämna henne adressen på sin parisermodist, när hon personligen komme att göra sin afskedsvisit.

— Er hustrus modist? upprepade madame Weletsky förvånad.

— Ja, min fru; ni erinrar er nog, att ni uttalat en önskan att få reda på den, inföll plötsligt guvernanten, hvars kinder blifvit purpurfärgade vid mitt sista uttalande.

— Ah! ja visst; nu när ni säger det, tror jag mig komma ihåg det.

— Och jag tog mig därför friheten, min fru, att göra en förfrågan därom, anmärkte mademoiselle de Launay.

— Hon gjorde sig till och med den mödan att för det ändamålet begifva sig till vårt hotell, sade jag.

— Det var verkligen vänligt af er, Eugenie, utbröt hennes matmoder med en gläddande nick.

— Ja, inföll den lilla Sofia, angelägen att få ett ord med i laget. Den snälla mademoiselle har endast varit hos oss i två veckor; men hon älskar oss alla, till och med den stygge Sacha.

— Tyst, du får inte tala om din kusin på det sättet, inföll modern.

— Hvem är det, som berättat barnet sådana historier? sade fadern med föröfymad röst.

Under den allmänna tystnad, som härpå inträdde, sade jag farväl efter att nu hafva blifvit fullt öfvertygad, att de Launay infunnit sig i min hustrus rum på eget beväg och utan att vara ditskickad i något ärendet från madame Weletsky. Men emellertid hade hon icke påträffat någonting komprometterande, och jag gick hvisslande min väg framåt utmed det vackra flodpanoramat hvarest färdigen höllo på att intaga sina laster, innan vintern lade sitt isiga täcke öfver Nevan.

När jag kom upp till Amiralitetstorget, hann jag upp baron Friedrich. Han smålog vänligt emot mig och utropade: Nu är det slut med våra gemensamma frukostar, min käre herr öfverste; jag hör, att ni skall lämna oss i morgon.

— Ja, sade jag; men hur har ni fått veta det? Det är inte två timmar, sedan jag inlämnade min "biljet de sejour".

— Ack, gentog han; om ni hade bott här länge nog, skulle ni hafva funnit, att jag har reda på allt som händer och sker. Jag är nödsakad att känna till allt möjligt. Det är min räddning, att jag vet alltting. Medan han sade detta, traskade han i väg vid min sida och tog två små korta skutt för hvar ett af mina långa militärska steg.

— Ni kommer ju tillbaka hit — längre fram under säsongen? fortsatte han.

— Ja, svarade jag; men för närvarande har jag viktiga affärer att uträtta i Paris, hvarpå jag ämnat meddela honom några ytterligare skäl för min plötsliga afresa.

Men han afbröt mig med ett litet ljudlöst skrätt och sade: Sesä, ni har affärer i Paris — det är bra, mycket bra! Den stygge Sacha; hvareid han skämsamt hytte åt mig med fingret. Därpå sade han: Här har jag min ämbetslokal! och försvann genom ingången till Inredepartementets stora byggnadskomplex, som vetter ut af detta enorma torn, medan jag, med bister min och rodnande kinder, stod och stirrade efter honom och tänkte på all den skam, som hade tillskyndats mitt ärliga namn. Man tror tydligen att jag flyt bort för att rädda min hustrus ära. Fördömda Sacha! grymtade jag.

Nästa ögonblick kom jag att tänka på, att det i själva verket var mycket tryggare både för mig och den föregifna Mrs Lenox, att man trodde detta vara skälet till vår plötsliga afresa. Kunde detta möjligtvis hafva stätt klart för min officiella hustrus diplomatiska hjärna — var hon måhända skarspinnigare, än jag trodde henne vara? Baron Friedrichs "stygge Sacha" och hyttande finger hade förtyllet mig upptändt inom mig ett slags vansinnig svartsjuka.

XI.

Pickan i balklådningen.

Vår min ankomst till hotellet fann jag trenne bref emot mig — det första var ett hopradsadt klotter från Helena. Det lød:

"Skynda er, käre Arthur, jag har redan klädt mig och gått ensam till prinsessans middag; kom efter mig så fort som möjligt och rädda ert ansende som en belevad man genom att infinna er punktligt till middagen."

Under för handen varande omständigheter var det rätt väl, att hon hade åkt ensam till Palitzins. Hvarje "tete-a-tete" med min officiella fru i hennes närvarande tillstånd af högdragen köld, vore mig motbjudande.

Det andra var ett bref från Boris, skrivet ombord på hans fartyg i Kronstadt, med en inbjudning till min fru och mig att komma ombord och bese detsamma. Han hade tydligen icke hört talas om vår förestående afresa.

Det tredje var ett konvolut, innehållande ett respass för öfverste Arthur Lenox med fru för hemresa från Ryssland via Eydtkuhnen.

Med en känsla af lättad, lycka och stolthet genomgick jag detta dokument. Nu kunde jag alltså lyckligt undslippa hvarje fara för upptäckt, hvarje svartsjukans kval genom att nästa dag lämna landet i sällskap med min tillfördordade fru. Ingen misstanke vidlände mig; rättfällan stod öppen.

Jag gjorde min toilett och begaf mig i en uppyrmd sinnesstemning till Palitzins, hvarest jag inträdde i ett mera lysande sällskap, än hvad man någonsin påträffar utanför höfvetssalarna i de större europeiska hufvudstäderna; herrarna voro nästan allesammans iförda praktfulla uniformer — jag var den enda frackklädd bland middagsgästerna.

Hela samlungen utgjordes företrädesvis af unga och glada människor, och Sacha tycktes vara den värste språten af dem alla. En ny och vild glädje förspordes i hans tartariska ögon, som betog mig apiten genom en plötslig farfåga och platt fördräfvade min konversation, så att jag fruktar, att jag under första halftimmen af middagen måste förefallit skälen enkel.

Men sedan de frikostigt serverade, yppiga vinerna uppvärmt mitt blod, började jag återfå mitt gamla jovialiska lynne och framkallade de lifligaste skrattsalvor vid min bordnåla genom mina anekdoter från Turkiet, Egypten, Spanien, Mexico och Förenta staterna; ja, jag fördelade mina humoristiska historier öfver nästan hela jordklotet.

Den enda, som icke skrattade åt dem, var den unga prinsessan Dozia, hvars milda ögon patetiskt hvilade på Sacha, medan han nästan öppet hängaf sig åt min officiella maka, som satt på hans andra sida.

Inom ryska societeten är det emellertid icke brukligt, att mannen håller ett alltför strängt öga på sin hustru. Jag tog sedan dit jag kommit och ägnade mig åt champagnen och de hvarjehanda ryska skönheter, som kommo i min väg, med en framgång, som kunnat blifva ödesdiger, om jag uppehållit mig länge i hufvudstaden.

Jag kunde icke rå för, att jag allt emellanåt tänkte för mig själf: Denna strid mellan svartsjukan och förfäran skall lyckligtvis sluta i morgon middag klocka ett. Genom att på detta sätt uppvaga den närvarande stundens ångsan och kval genom tanken på kommande fröjder och snart återvunnen säkerhet lyckades jag att tillbringa en tämligen draglig afton, till dess det blef tid att taga afsked med värdinnan.

I sanning en angenäm middag, min kära prinsessa, yttrade Helena; troligen för mig den sista i Ryssland.

— Hvad menar ni? sade madam Palitzin med uppspärade ögon.

— Jag förmodar, inföll jag, att min hustru syftar på det faktum, att jag är i besittning af ett pass att lämna St Petersburg i morgon.

— Och ni ämnade taga er hustru med er! Det vill jag icke höra talas om, utropade prinsessan skyndsamt. "I morgon" afton är den Ignatiefska balen i "Salle de Noblesse"; den blir en af vintersäsongens glanspunkter. Och ni vill väl inte beröfva er hustru nöjet af denna "fete", helst då jag vet — churu ingen af er får hvika ett ljud därom — att tsaren skall infinna sig där personligen, fast det ännu är en höfvenhet. Kejsaren brukar, af allt begripiga skäl, aldrig tillkännagifva sin afsikt att besöka någon privat förelustelse förrän samma dag; men jag tror mig kunna lofa er fru att blifva presentad för tsaren. Jag, det blir det skönaste ögonblick i hennes lif!

— Det skönaste ögonblick i mitt lif! utropade Helena, och hon genombäfvades plötsligt af någon mäktig sinnesörrelse. Hennes gestalt tycktes växa ut och antaga ett befallande och nobelt skick; hennes ögon begynte lysa af en eld som jag tillskref den fördömda kvinnliga fäfan och svagheten att vilja beundras.

— Icke dess mindre, svarade jag tvärt, kalla mig mina göromål till Paris, och jag tager alltid min hustru med mig. Jag vet, man föreställer sig, att vi amerikaner tillåta våra hustrur hvarjehanda friheter, men —

— Men hon skall nog genom sina smekningar kunna övertala er att stanna öfver morgondagen, skrattade vår värdinna; lofa mig att ni gör det, madame Lenox.

— Jag skall skriva — till er — i morgon, svarade min fru tveksamt och med stapplande tunga.

— Ack, jag vet ni kommer att lyckas.

— Icke denna gången, sade jag med ett allvar, som kom prinsessan att med förbluffelse betrakta mig, då Sacha i detsamma närmade sig för att utbyta ännu ett sista ord med "la belle americaine". Hastigt förde jag därför Helena nedför trapporna, hjälpte henne upp i vagnen och körde åstad, innan den oefferrättlige unge officer ännu hunnit ned på trottoiren.

Prinsessans meddelande tycktes hafva gjort min hustru mycket funderans; åtminstone yttrade hon endast få ord under vår öfverförmorgondagen, skrattade vår värdinna; lofa mig att ni gör det, madame Lenox.

afskedet helt lakoniskt: Ni vet, jag fått passet?

— Ja.

— För er och mig att lämna Ryssland?

— Ja.

— Vi afresa med ett-tåget. Laga att ni har ert bagage i ordning.

— Ja.

Hon tycktes sucka fram dessa enstaiva ord, som om hon knappast hörde mina yttranden.

— Nåväl, sade jag; godnatt.

— Godnatt, svarade hon och gick in i sitt rum; jag observerade, att gasluset tycktes göra henne mycket blekare än hon förefallit vid belysningen från vaxljusen på prinsessans middagsbord.

Därefter gick jag upp i Yachtklubben och tillbragte ett par timmar vid baccarat-borden, hvarunder den nyckfulla lyckans gudinna så enstidigt bortvände sitt ansikte från mig, att jag ovilkorligen kom att tänka på, att jag äfven på andra områden än i kortspel följdes af otur.

Jag återvände hem tämligen sent på natten och tillsade hos portieren, att jag önskade blifva väckt kl. 10 på morgonen; jag skulle då ha tre timmar på mig för att packa min kappsäck, intaga min frukost och åka ned till tåget med henne, som vällat mig så mycken fara och förtret.

Jag visste, att jag inte skulle kunna somna i min dåvarande sinnesstämning och tog mig därför två pulver på en gång, i tanke att jag mycket väl efter sex timmars sömn skulle kunna vakna vid knackningen på min dörr klockan tio.

När jag passerade genom salongen på väg till mitt rum, såg jag, att där ännu brann ljus inne hos Helena och hörde ljuden af hennes steg därinne. Aha, skrattade jag, hon tycks ha haft vidlyftigare packning än jag och måste väl tillbringa hela natten öfver sina koffertar.

Jag gick därpå in i mitt rum, kröp till kojs, och opiumpulvert bedöfvade snart min trötta hjärna. Gud välsigne dessa pulver!

Under sömnen tycktes jag mig höra ett buller och hade syner. Jag drömde, att jag hörde en knackning på dörren, och att någon skrek ut, "klockan är tio!" en förnyad knackning och ett nytt rop, "klockan är elfva; ni får raska på, min herre", och jag förbannade den ropande med förskräckliga turkiska svordomar; därpå hörde jag en behagligare dröm; Helena i en älfvalik dräkt kom emot mig med lifva ängsfylla kyssar och hviskade ett ömt farväl i mitt öra och tryckte en liten fin biljett i min hand; och i detsamma väcktes jag af portierens dundrande slag på min dörr.

— Klockan är tolf, min herre.

— Tolf, jag bad er väcka mig klockan tio!

— Det gjorde jag också, men jag kunde icke få er vaken. Jag försökte igen klockan elfva, och er fru sade åt mig, när hon gick ut, att jag under inga villkor skulle låta er sova en minut längre än till klockan tolf.

— Det är bra! ropade jag och hoppade med ett glädjeskutt ur sängen vid tanken på att snart få lämna St Petersburg. Jag hade nätt och jämt en timme på mig för att komma i kläderna, packa min kappsäck, sluka min frukost och komma ned till tåget. Fördömda pulver!

Helena var tydligen redan resfärdig. Men just som jag steg ur sängen, väntade mig en öfverraskning — i min hand fann jag ett hopvikat papper och några hand nedskrifna rader:

"Kära Arthur! Jag har beslutat att kvarstanna öfver Ignatiefs bal, frestelsen vardt mig öfvermäktig. Låt mig därför icke uppehålla er. Res till Berlin i dag. Vänta under inga omständigheter på er Helena."

Jag kände tydligen igen hennes handstil och stirrade förvånad på breflappen. Jag kunde icke tro, att hon, för allt hvad fester heter, skulle vilja ikläda sig en så förfärande risk.

Jag satte mig ner, hufvud och obeslutsam, och såg på mitt ur — och i brådskan råskade jag öppna den bakre i stället för den främre boetten. "Min blågöda i Paris!" mötte mina ögon — ett miniatyrbild af min äkta hälf, som jag under mina fyra dagars otillräckliga tillstånd hade glömt att betrakta. Det skulle vara vanvettigt att kvarstanna längre för att utsätta mig för en ytterligare fara för denna kvinnas skull som förmodligen kunde bättre än jag reda sig själf.

Härefter packade jag min kappsäck på några minuter och gick in i salongen med den i handen. Mitt ur visade på ett kvart öfver tolf. Jag attackerade frukosten, som hade väntat på mig sedan klockan tio, — två munnar kallt kaffe, några munsbitar rostadt bröd jämte en färdigkott, och jag var färdig.

Dörren till rättfällan var öpnad för mig. Jag skulle begifva mig ner till hotellets kontor och sedan till järnvägsstationen och — friheten! I förbigående kastade jag en blick in i den frånvarande Helens rum. Jag stod i begrepp att skiljas vid denna varelse, som utgjort min glädje, min ångsan, min förtvivlan. Jag suckade vid tanken på det öde, som måhända förestod henne, ty ingen man skulle kunnat indragas inom hennes trollkrets utan att känna det djupaste deltagande för denna modärna Kleopatras.

Men jag betvingade mina känslor och öppnade dörren, då jag på själva tröskeln fick sikte på en liten hopviken papperslapp, som tydligen blifvit instucken under dörren.

I dylika ögonblick ser man öfverallt en anledning till oro — till misstankar.

Jag tog upp papperslappen och öppnade den i hast. Dessa ord mötte mitt öga:

"Så framåt ni värderar er äktenskapliga ära, låt icke er fru stanna ensam kvar i St Petersburg — ett rof för er rival."

Det var skrivit med en förvånad kvinnostil.

När jag läst det, för den tanken igenom mig, att Helena icke kvarstannade här för den Ignatiefska balen utan för Sachas kärlek. Ett ögonblicks eftertanke och efterforskning bekräftade denna misstanke. Jag ringde på klockan och skickade ett bud ner till kontoret efter min rakning. Jag frågade tillika, om någon hade sökt oss under morgonens lopp.

Ingen.

Hvarför hade Sacha icke infunnit sig för att taga afsked? Hvarför hade icke madame Weletsky kommit upp för att säga farväl?

De måste ha reda på, att Helena icke komme att resa. Det var orsaken? När detta stod klart för mig, fylles min själ plötsligt af en mäktig svartsjukas vanvettiga förtvivlan. Hvad, skulle jag öfverantvaras henne i Sachas händer? Skulle den tartariska glopen få triumfera öfver mig?

Den fara, jag utsatte mig för genom mitt kvarstannande, förstod jag fullt väl men tänkte icke närmare däröfver. Om hon vågade trotsa den, så vågade äfven jag. Hon häntydde på denna risk i sitt bref. Hon försökte att genom ett skrämt kott få mig att rymma fältet för den förfärande Sacha och hans kärlek. Men jag skulle icke låta min post — äika litet som jag, skulle desertera från en militäris post, den jag varit satt att bevaka. Mitt namns heder, min manliga stolthet förbjödo det, och samma trotsa mig som den gången i Pyreneerna år 74, då jag höll stånd i ett litet bergpass för vår herre, Don Carlos, ensam med Nunez, den bekante konspiratorn, smugglaren och banditen, emot ett helt spanskt regemente: en bedrift som renderade mig tillnamnet A. Cuchillo (knifven) öfver hela Spanien; eller vid ett annat tillfälle, då jag tjänstgjorde under general Gordon och försvarade vår lilla utpost nära Berber emot hela Mahdins öfvermakt och själf var den sista att lämna fästet, — en vapenbragd, för hvilken jag af de britiske officerarne erhöi hedersnamnet "Bulldog-Lenox", under hvilket namn jag ännu är känd öfver hela Egypten.

Sedan jag fattat mitt beslut, sade jag småskratande för mig själf: Jag tänker spela er ett litet spratt, min fru, och er, min frus gunstige älskare. Ni skola få lifva i den tron, att jag rymt fältet.

Jag gick helt lugn ned till hotellets kontor med kappsäcken i hand, likviderade min rakning och nämnde, att min hustru komme att kvarstanna öfver Ignatiefs bal. Därpå steg jag ut på gårdsplanen, såg på mitt ur, steg upp i en droska och befälde kusken att köra mig till järnvägsstationen, men tillsade honom på samma gång, att han hade gott om tid, ty de ryska kuskarna brukar köra så hussynslöst fort, att jag var rädd han skulle hinna ner till bangården, innan ett-tåget lämnat perongen, churu han blott hade tjugu minuter på sig. Lyckligtvis snöade det lindrigt — den första snön för året — hvilket gjorde gatorna slippriga och något försävrade den lille uthållige kosackhästens framfärd; det utgående tåget upphöf sin galla hvissling, just som jag körde in på stationen. Dörren till rättfällan var alltså tillstängd för ytterligare tjufyfyra timmar. Jag måste bekänna, att jag ryste en smula vid tanken på att tillbringa ännu ett dygn med den ryska rättvisans hand ständigt hängande öfver mitt hufvud, färdigt att slå till hvilket ögonblick som helst; denna jaktande fasa, som är långt mera ödesdiger för nervsystemet än stridsfältets vilda faror eller hopplöshetens mörkdande framfart.

Men i det jag lätt nog afskade mig denna känsla af beklämning, — ty jag hade redan blifvit tämligen stälsatt, — tänkte jag skratande för mig själf: Det blir en liten öfverraskning för er, monsieur Sacha; och för er, fru Helena. Den förörrättade äkta mannens plötsliga återkomst!

För att strax skrida till utförandet af min plan svor jag öfver kusken för hans långsamma körning och befälde honom att genast köra tillbaka till hotellet, hvarest jag en halftimme senare beklagade mitt missöde på hotellets kontor och skrottande tillsade portieren, att han finge hålla till godo med mitt sällskap ännu en dag. Därefter gick jag upp i salongen, där jag fick mina misstankar fullständigt bekräftade.

Då jag öppnade dörren, tyckte jag mig höra ljudet af en kyss. Jag är icke fullt säker. Kan-ske gör jag damen orätt; men det tycktes mig, att ett liknande ljud låg i luften. Jag inträdde. Där satt den vackra Sacha i sin uniform, och Helena i en vacker morgonrock — men de sutto allt för långt ifrån hvarandra. Med ett utrop af förvåning reste sig min officiella hustru upp för att taga emot mig; hennes ansikte bar en prägel af förfäran, hvilket jag tillskref hennes gjorda misräkning.

Hon yttrade: Ni har icke rest, Arthur? O himmel, ni kom icke att resa.

— Nej, sade jag helt oberörd; jag kom för sent till tåget, men det grämer mig icke så särdeles. Min vackra maka, det skänker mig ännu en dag i ert sällskap. — Hvarpå jag gaf henne några äktenskapliga kyssar, som kommo dem båda att vändas.

Svensk Bokhandel.

Pickwick-Klubbens efterlämnade papper. Roman af Charles Dickens. Öfversättning af Tom Wilson. Två stora delar. Inbunden per del.....70c
Fredmans Epistlar. Ord och musik. Af C. M. Bellman.....35c
Skaldeforsök. Af Anna Maria Lenngren.....35c
Vilse i lifvet. Af Gustaf af Geijerstam.....35c
Carl von Linnés Öländska resor.....35c
Heliga Birgitta. Af Verner von Heidenstam.....35c
Emilie Flygare-Carléns Romaner. Ny upplaga. Illustrerad af Jenny Nyström-Stoopedahl. — Rosen på Tistelön.....\$1.10
Inbunden.....\$1.60
— Jungfrutornet.....\$1.75
Inbunden.....\$2.80
Död för världen. Roman af Alexander Dumas. En af den berömda författarens mest spännande romaner. Upplagan tryckt 1907. Kartongomsl.....25c
Vildmarken. Chicagoroman af Upton Sinclair. 3:e uppl. 408 sidor.....80c
Allmän brefställare, särskildt nyttig och lärorik.....35c
Ur en agitators lif. Memoarer af August Palm. Rikt illustrerad. Inbunden.....\$1.75
Amerikanen, Svensk-Engelsk paroll med uttalsbeteckning. Ombärlig för emigranter. Kortfattad och praktisk.....15c
August Strindberg. Röda rummet.....35c
— Nya riket.....35c
— Utöpiet i verkligheten.....35c
— Hemsöborna.....35c
— Skärkläslif.....35c
Gudinnan af Atvatabar. En upptäcktsresa i underjorden och Atvatabars eröfring. Roman af William R. Bradshaw. 448 sidor och inb. i en mycket vacker klotpraktisk i guld och färgtryck.....\$1.00
Inåt eller utåt. En tidsbild af Agnes Giberne. 216 sid. 30c
I turban och Chechia. Skisser och utkast af Radscha.....20c
Julkalenderser och Grötröm af Gustavus. Mycket roliga.....15c
Jul- och Nyårsverser af Gustavus.....15c
Kvinnotjuaren. Originalroman af J. Brun. Inb. i två delar med prima klotband.....\$1.50
Solen i Karlstad eller "Jänta & Ja". Svenskt original af Gunnar Forsman. Inbunden i särskild fin komponerad pärm. 935 sid. stort bokformat.....\$1.50
Minnen från Västergötland. Hålsning till hembygden från dess i Uppsala studerande ungdom. Andra upplagan. Med öfver 100 illustrationer. 102 sidor. 1901. 4:o format. Originalpapp.....\$1.00
Lilly, eller gäckade lyckodrämmar. Sensationsoriginalroman i två delar ur det moderna Stockholmslifvet af Grimmer. 1,280 sidor och talrika helhetsillustrationer. Inb. i vackra särskildt komponerade pärm.....\$1.70
Häftad.....85c
Förhöjld. Detektivroman af A. Conan Doyle.....60c
Rosen och Resedan. Verklighetsbildning ur Stockholmslifvet af J. Brun. Boken innehåller 2 delar, tillsammans 1,360 sidor med en mängd illustrationer, samt inbunden i elegant särskildt komponerade pärm i flera färger.....\$1.50
För kafferepet af E. L.....15c
Kristus i världshistorien, af dr. F. W. Farrar. Föreläsningar af "Jesu lif". Öfvers af A. F. Akerberg. 480 sidor. 1900. 70c
Bibeln, dess betydelse och auktoritet af dr. F. W. Farrar. Öfversättning af A. F. Akerberg. 359 sid. 1898.....70c
Sjökaptenens son. Svensk originalberättelse från Stockholmslifvet af Cyrus Wald. 128 sidor med många illustrationer af P. Hedman.....20c
Lifens onaka. Bilder från en gammal stad. Af Gustaf Wied. En af de roligaste böcker man kan läsa. 344 sidor.....60c
Cigarettrökaren. Berättelser ur verkligheten af C. Ranger Gull. 168 sidor.....30c
Arbets söner. Ett monumentalt illustrationsverk. Med närmare 400 illustrationer. Stor tvåvöktav. 666 sidor. Inbunden i fina pärm.....\$2.70
Artistblod. Romantiserade skildringar ur det skandinaviska Teater-, Varietè- och Cirkuslifvet af Carl Müssmann m. fl. Med 200 illustrationer. 332 sidor. Bunden i elegant klotband.....\$1.40
Häftad.....\$1.00
Spridda blad ur komminster Frids dagbok efter hans ödd utgifna. 155 sidor.....15c
Öfversända bilder skadade porträtt af den belgiska målaren J. M. W. Turner. Utgifna i ett stort antal exemplar. C. RASMUSSEN PUB. CO., 120-122 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

(Forts.)